

Kurdeşenim Nasıl Geçti

– Mücella Pakdemir · 17 Aralık 2024

Başıma gelen ilginç olaylardan birini daha sizlerle paylaşmak istiyorum.

Sanırım sekiz yaşlarındaydım. Sıcak bir yaz günü ailecek evdeyiz ve babam yine bir şeyleri tamir peşinde. Çekiç getirmemi istedi benden. Alet - edevatın yerini biliyordum. Kilerdeki rafta diziliydi. Kilerimiz ise bahçeye açılan mutfak kapısının hemen yanındaki merdiven boşluğu idi.

Bizim zamanımızda lafı ikiletmek yoktu. Bir hamlede yerimden fırladım. Odadan hole, holden mutfığa giden koridora, mutfaktan bahçeye ve kilerin önüne... Birkaç saniye sonra kilerin kapısını açmış, elektrik düğmesine basmıştım. Lamba yanıp içerisi aydınlanınca ne göreyim? Babamın kireçle yeni boyadığı bembeyaz duvarında, oldukça iri, kara bir böcek! Hem de elimi uzattığım yerde, elektrik düğmesinin yanında. Nasıl çığlık attıysam maaile birden başıma üşüştü.

Anında babam, yarı baygın bir hâlde olan kızını kucaklayıp evin içine soktu. Annemin, “Eyvah, kıza bir şey oldu. Nurettin Bey, sen kanepeye uzat onu, ben de su getireyim.” demesiyle beni yatırdı. Annem, pürtelâş getirdiği, limon damlatılmış suyu içirmeye uğraştıysa da başaramadı. Yutkunamadığım için su ağzımın kenarından akıp gitti. Ne olduğunu soruyorlardı ama ben çığlıktan sonra tutulmuştum. Her şeyi anlıyor fakat konuşamıyordum ve tir tir titriyordum.

Neyse ki bu hâl uzun sürmedi. Kendime gelince böcek gördüğümü söyledim ama öyle bir anlattım ki

sanırsınız timsah görmüşüm. Yok ağzını kocaman açtı, az kalsın beni ısıracaktı, yok üzerime atlayacaktı, yok kuyruğu şu kadardı, bacakları bu kadar, falan... Halbuki olsa olsa güzel beslenmiş hamam böceği olabilirdi ancak.

İşte o şokla ilk defa kurdeşen dökmeye başladım. Her yerim kızarıp kabarmaya, kaşınmaya başladı. Bırakın eve, kendime sığamıyorum, avaz avaz ağlıyorum. Annemin aklına bana banyo yaptırmak geldi. Lifi vücudumda gezdirdikçe kızarıklıklar artmasın mı? Banyoyu çınlatmaya başlayınca apar topar çıkarıp kuruladı ve tahammülümün son sınırında iken hastaneye kaldırıldım. Bir iğne ile yarım saatte kurdeşenim sönuvermişti.

Hani burada kalsa iyi. Ben ikide bir kurdeşen olmaya başladım. Bünyem her şeye tepki verir olmuştu. Sıkıntı, üzüntü, stres, heyecan, yorgunluk... En saçması da, meselâ bir cismi sıkıca tutayım, hemen avuçlarım şişiyor, kaşınıyordu. Üzerime yapışmıştı âdetâ bu kurdeşen. Neyse ki birkaç yudum şurup içince geçiyordu.

Otuz sekiz yaşına kadar böyle devam etti. Fatihteki evimi yeni almıştım. Taşınma, yerleşme, yorgunluk... Kurdeşen durur mu? Hemen teşrif etti. Ama ne teşrif! Aynen sekiz yaşındaki o berbat durumdayım. Evde yalnızım ama bir ses çınıyor kulaklarımda. "Aziz Mahmut Hüdâyi Hazretlerine git." diye tekrar ediyor durmaksızın. O güne kadar ismini duymamışım, duyduysam da dikkat etmemişim. Kim ki bu hazret?

İsmi aklımda tutmaya çalışarak bir koşu merdivenlerden indim ve alt dairede yaşayan komşunun kapısını çaldım.

"Şadiye Hanım, size bir şey soracağım müsaade ederseniz."

"Tabii, buyurun sorun."

"Aziz Mahmut Hüdâyi diye birini tanıyor musunuz?"

"Evet, evliyanın büyüklerindedir."

"Ona gidip bir şey soracağım da, yeri nerede?"

"Yaşamıyor ki. Çoktan vefat etmiş ama türbesi camisi var Üsküdar'da."

Merakına yenik düşüp, neden gitmek istediğimi sordu. Ben de sebebini anlattım bir çırpıda.

"Evet ya! Çok kötü olmuşsun. Her tarafın şişmiş ama saat dört. Birazdan kapanır orası. Yetişemezsin, yarın git." diye akıl verdi.

"Yok, illâ bugün gitmem lazım. Yukarı çıkıp üstüme bir şeyler alayım." deyip teşekkür ettim ve beş dakika içinde abdest alıp, hazırlanarak yola koyuldum.

Fatihden otobüsle Eminönü'ne, oradan Vapurla Üsküdar'a geçtim. Tarif ala ala türbeyi buldum. Yüksek bir yerde olduğu için merdivenler vardı girişinde. Tırmandım. Sağ tarafımda Cami, sol tarafımda türbe. İyi de ortalıkta hiç kimsecikler yok. Kısa bir tereddütten sonra türbeye girmeye karar verdim.

Türbenin dış kapısı açıktı. Bilenler bilir, küçük bir boşluk ve bitiminde Hazret'in kabrinin bulunduğu bölüme açılan başka bir kapı var. O da açık. Elimde ayakkabılar iç kısma şöyle bir göz attım. Orada da kimsecikler yok. "Girip bir dua okuyayım." diye niyet ettim ama önce elimdeki ayakkabıları rafa koymam gerekiyordu. Koydum. Arkamı dönmeme birlikte iç kısmın kapısında iri yarı, heybetli birini görmem bir oldu. Giyim kuşamı Osmanlı zamanındaki şahıslar gibiydi. Mintan, yelek, şalvar, belde kalın bir kuşak. Yüzünü tarif edemiyorum çünkü imkânsızdı. Sanki biri başıma bastırıyordu ve kafamı eğik vaziyette sabitlemişti.

O zatın sol elinde, küçük boy işlemeli gümüş bir ibrik, sağ elinde ise yine gümüşten bir kadeh vardı. Kapıyı geçmemi imkânsız kılacak şekilde kapattığı için olduğum yerde çakılı kalmıştım. Dışarıya çıkmak da aklıma gelmedi. Öylece suskun, başım yere eğik bir vaziyette birkaç saniye bekledim. Nihayet zat bana bir soru sordu:

"Zemzem ikram etmemi ister misin kızım?"

"İsterim efendim."

Kadehi ağzına kadar doldurdu ve bana uzattı.

"Kibleye dön. Besmele çek, salâvat getir ve üç yudumda bunu bitir."

Dediğini aynen yaptım. Zemzemi yudumladıkça içim serinliyordu ve büyük bir rahatlama hissediyordum. Kadehi zata uzatırken dış kapıdan bir kadın sesi geldi.

"Ben de içebilir miyim acaba?"

"Bitti. Sana kalmadı kızım."

"Yaaa, peki öyleyse!"

Bu kadın kim diye arkama baktım. Kimse yok. Tekrar zata döndüm. Zat yok. İki de buhar olup uçmuştu sanki. Tamam, dışarıdaki gitmiş olabilir de içerideki nereye gidecek? Bir merak türbenin iç kısmına girdim. Görür müyüm diye dolandım ama beyhude. Kimseyi göremedim. Aziz Mahmut Hüdâyi Hazretleri'nin kabrinin ayakucunda yana yakıla dua ettim ve eve dönmek için türbeden çıktım. Çıkar çıkmaz kapı pat diye kapanıverdi.

Her tarafımı istila etmiş olan kızarıklıklar, daha yokuşu inerken bir bir kaybolmaya, kabarıklıklar ise sönmeye başlamıştı. Vapurda ve otobüste azalmaya devam etti. Evimin dış kapısından girerken hiçbir eser kalmadı.

Sevinçten merdivenleri ikişer ikişer tırmanıyordum. Üst kattaki daireme çıkmadan önce Şadiye Hanımın kapısını yeniden çaldım. Başımdan geçenleri detayıyla anlattım. Çok şaşırdı.

"O zat dediğin kişi Hazret'in ta kendisi imiş Mücella Hanım."

"Gerçekten mi?"

"Bence öyle. Baksanıza tamamen iyileşmiş olarak geri geldiniz. Hiçbir yerinizde kızarıklık kalmamış."

Evet, o gün çocukluęumdan beri muzdarip olduğum bu illet nihayet beni terk etmiřti. Hamdolsun bir daha da geri gelmedi.

şifayı yalnızca Allah verir. Ama doğrudan, ama vesilelerle. Rabbimizin şifama vesile ettiği Aziz Mahmut Hüdâyi Hazretleri'nin ruhuna bir Fatiha okur muyuz?

Mücella Pakdemir